

## BÀI HỌC 7

## CHÚA CỦA NGƯỜI DO THÁI VÀ DÂN NGOẠI

**CÂU GỐC:** “*Ta, Đức Giê-hô-va, đã kêu gọi người trong sự công bình; ta sẽ nắm tay người và giữ lấy người. Ta sẽ phó người làm giao ước của dân nầy, làm sự sáng cho các dân ngoại*” (Ê-sai 42:6).

**ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY:** *Ma-thi-ơ 14:1-21; Ma-thi-ơ 14:22-33; Xuất Ê-díp-tô Ký 3:14; Ê-sai 29:13; Ma-thi-ơ 15:1-20; Ma-thi-ơ 15:21-28.*

**T**rong Ma-thi-ơ 15:24, Đức Chúa Giê-su phán rõ ràng, “Ta chịu sai đến đây, chỉ vì những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi.” Đúng, Đấng Christ đã trở thành con người và làm việc cho dân Y-sơ-ra-ên.

Tuy nhiên, như cả Kinh Thánh cho thấy Y-sơ-ra-ên không phải là dân duy nhất Đức Chúa Trời quan tâm đến. Lý do Chúa đã chọn Y-sơ-ra-ên vì qua họ, Ngài có thể ban phước cho tất cả mọi dân trên trái đất. “Giê-hô-va Đức Chúa Trời, là Đấng đã dựng nên các tầng trời và giương ra, đã trải đất với mọi sự ra bởi nó, đã ban hơi sống cho dân ở trên nó và thần linh cho mọi loài đi trên nó, có phán như vậy: “Ta, Đức Giê-hô-va, đã kêu gọi người trong sự công bình, ta sẽ nắm tay người và giữ lấy người. Ta sẽ phó người làm giao ước của dân nầy, làm sự sáng cho các dân ngoại, để mở mắt kẻ mù, làm cho kẻ tù ra khỏi khám, kẻ ngồi trong tối tăm ra khỏi ngục” (Ê-sai 42:5-7).

Đó là qua Y-sơ-ra-ên, và qua Đấng Mê-si của họ mà Đức Chúa Trời đến với cả thế giới. Tuần này, chúng ta sẽ tìm hiểu thêm một chút về sự tiếp cận của Chúa với tất cả những người cần sự cứu rỗi.

## CHO NHỮNG NGƯỜI ĐÓI ĂN

Một trong những phép lạ nổi tiếng nhất của Đức Chúa Giê-su là cho năm ngàn người ăn, cùng với phụ nữ và trẻ em (Ma-thi-ơ 14:21). Tuy nhiên, như đúng với phần còn lại của Tàn Ước, câu chuyện này không phải là không có một sứ điệp. Sứ điệp này giúp chúng ta hiểu sâu xa hơn ý nghĩa của những gì Đức Chúa Giê-su đã làm.

**Hãy đọc Ma-thi-ơ 14:1-21. Điều gì xảy ra ngay trước phép lạ cho 5,000 người ăn? Biện cố này góp một phần nào trong những gì xảy ra sau đó?**

Đặt mình vào vị trí của các môn đồ trong thời điểm đó. Giăng Báp-tít, rõ ràng là người của Chúa, vừa bị mất đầu. Các môn đồ là những người báo tin này cho Đức Chúa Giê-su. Các câu này không nói, nhưng các môn đồ đã cảm thấy rất chán nản. Chắc chắn cái chết của Giăng là một sự thử nghiệm cho đức tin họ. Nhưng những gì Đức Chúa Giê-su làm sau đó đã củng cố đức tin của họ.

Nhưng câu chuyện này có một ý nghĩa sâu xa hơn nhiều. Đúng, phép lạ này đã gia tăng đức tin của các môn đồ. Nhưng hành động của Đức Chúa Giê-su cho những người Do Thái ăn cũng có ý nghĩa là nhắc nhở họ về bánh ma-na (thức ăn từ thiên đàng) mà Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên trong đồng vắng. “Truyền thống trong dân Y-sơ-ra-ên tin rằng Đấng Mê-si sẽ đến vào dịp lễ Vượt Qua. Họ cũng tin rằng khi Ngài đến, bánh ma-na sẽ bắt đầu rơi xuống trở lại. . . . Vì vậy, khi Đức Chúa Giê-su cho năm ngàn người ăn ngay trước lễ Vượt Qua, người dân Y-sơ-ra-ên bắt đầu tự hỏi liệu Đức Chúa Giê-su có phải là Đấng Mê-si và Ngài có làm một phép lạ lớn hơn nữa chăng. Họ tự hỏi Đức Chúa Giê-su có cho tất cả mọi người ăn mỗi ngày bằng cách lại cho bánh ma-na rơi xuống chăng.” – Phỏng trích *Jon Paulien, John: The Abundant Life Bible Amplifier* (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1995), tr. 139, 140.

Đây đúng là loại Mê-si mà người ta muốn. Họ muốn có một Đấng Mê-si sẽ chăm sóc nhu cầu vật chất của họ. Vào lúc này, đám đông đã sẵn sàng để tôn Đức Chúa Giê-su làm vua. Nhưng Đức Chúa Giê-su đã không đến để làm vua, và sự từ chối của Ngài khiến họ thất vọng rất nhiều. Họ có những mong đợi, và khi những sự mong đợi của họ không được thỏa đáp, nhiều người đã quay lưng lại Đức Chúa Giê-su. Họ không hiểu rằng Ngài đến để làm nhiều điều hơn so với kỳ vọng hạn hẹp và trần tục mà họ hy vọng.

**Có thể nào sự mong đợi của bạn về những gì bạn hy vọng từ Đức Chúa Trời là quá hạn hẹp?**

## CHÚA TỂ CỦA MỌI TẠO VẬT

Sau bữa ăn kỳ diệu, Đức Chúa Giê-su truyền cho các môn đồ lên thuyền (Ma-thi-ơ 14:22). Ngài muốn cất bỏ khỏi họ những rắc rối và áp lực của đám đông. Một thầy giáo tốt sẽ bảo vệ học trò của mình khỏi những gì họ chưa sẵn sàng để đối phó. Ellen G. White viết, “Đức Chúa Giê-su ra lệnh cho các môn đồ lên thuyền và trở về Ca-bê-na-um tức thì. Ngài ở lại để truyền cho đám đông ra về. . . . Các môn đồ phản đối việc phải rời khỏi Ngài. Nhưng Đức Chúa Giê-su bây giờ nói với một uy quyền Ngài chưa bao giờ dùng trước đây. Họ biết rằng sẽ vô ích để phản đối hơn nữa. Vì vậy, trong im lặng họ quay về phía biển.” – Phỏng trích *The Desire of Ages*, tr. 378.

**Hãy đọc Ma-thi-ơ 14:23-33. Những câu này nói gì về Đức Chúa Giê-su là ai và bản chất của sự cứu rỗi?**

---



---



---

Một khoảnh khắc đáng ngạc nhiên xảy ra khi các môn đồ sợ hãi tự hỏi ai đi bộ trên mặt biển đến với họ. Đức Chúa Giê-su phán, “Ấy là ta đây; đừng sợ” (Ma-thi-ơ 14:27). Câu “Ấy là ta” là một cách khác để dịch tiếng Hy Lạp *ego eimi*, có nghĩa “Ta là”. Đây chính là tên của Đức Chúa Trời. (Cũng đọc Xuất Ê-díp-tô ký 3:14.)

Kinh Thánh thường cho thấy Chúa điều khiển tất cả thiên nhiên. Thí dụ, Thi thiên 104 cho thấy rõ ràng Chúa vừa là Đấng Tạo Hóa vừa là Đấng ban sự sống. Qua quyền năng của Ngài, thế giới vẫn tiếp tục sống và các luật thiên nhiên hoạt động. Không có gì trong Kinh Thánh gợi ý có một thiên nhiên thần giáo (một tôn giáo tin rằng một vị thần tạo ra thế giới và sau đó để mặc nó tự sống một mình). Người Do Thái hay dân ngoại (không phải Do Thái), tất cả chúng ta đều nợ sự sống của mình với quyền lực của cùng một Chúa, Đấng đã truyền cho biển yên lặng. (Cũng đọc Hê-bơ-rơ 1:3.)

Tiếng la của Phi-e-rơ, “Chúa ơi, xin cứu lấy tôi!” (Ma-thi-ơ 14:30) cũng là tiếng la của chúng ta. Vì nếu Đức Chúa Giê-su không cứu chúng ta, ai sẽ là người cứu? Sự bất lực của Phi-e-rơ trong hoàn cảnh đó cho chúng ta thấy sự bất lực của chính chúng ta.

**Hãy suy nghĩ về bạn thật sự bất lực thế nào – chỉ nhờ sự thương hại của các lực lượng bạn không thể điều khiển. Ý tưởng này giúp tăng cường sự lệ thuộc của bạn vào Đức Chúa Giê-su thế nào?**

---



---



---

## LÒNG CỦA KẺ ĐẠO ĐỨC GIẢ

“Chúa có phán rằng: Vì dân này chỉ lấy miệng tới gần ta, lấy môi miếng tôn ta, mà lòng chúng nó thì cách xa ta lắm; sự chúng nó kính sợ ta chẳng qua là điều răn của loài người, bởi loài người dạy cho” (Ê-sai 29:13). Đây là Chúa phán với Y-sơ-ra-ên trong thời Cựu Ước. Nhưng có sứ điệp gì ở đây cho hội thánh ngày nay? Hai vấn đề chính mà Chúa cảnh cáo dân Y-sơ-ra-ên là gì? Làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng chúng ta không làm những điều tương tự?

---



---

Nhiều trăm năm sau khi Ê-sai viết những lời này, Đức Chúa Giê-su trích dẫn chúng trong một cuộc tranh luận với các nhà lãnh đạo tôn giáo.

**Hãy đọc Ma-thi-ơ 15:1-20. Vấn đề quan trọng ở đây là gì? Làm thế nào Đức Chúa Giê-su đối phó với vấn đề đó?**

---



---

Một thời gian sau, khi Đức Chúa Giê-su trở về Ca-bê-na-um, Ngài tranh luận với các thầy thông giáo Do Thái về những gì làm cho một người đơ dáy. Các thầy thông giáo đã thêm vào luật pháp nhiều quy tắc về việc giữ thân thể sạch sẽ. Thí dụ, bạn phải rửa tay theo một cách nhất định. Nhưng môn đồ của Đức Chúa Giê-su đã không theo các quy tắc này. Khi các thầy thông giáo và người Pha-ri-si từ Giê-ru-sa-lem vạch ra điều này, Đức Chúa Giê-su đã trả lời họ như Ngài đã làm.

Nói tóm lại, Đức Chúa Giê-su mạnh mẽ chỉ trích những gì dễ dàng là một cái bẫy đối với bất cứ ai: đạo đức giả. Ai đã không có lúc phạm tội này? Chúng ta chỉ trích một người nào đó cho một hành động trong khi chúng ta đã làm hoặc đang làm điều tương tự hoặc tệ hơn. Chúng ta đều muốn thấy những lỗi lầm của người khác trong khi mù quáng về lỗi của mình. Vì vậy, sự đạo đức giả là một điều tự nhiên cho tất cả chúng ta.

**Chúng ta đều ghét thói đạo đức giả ở những người khác. Thật luôn luôn dễ dàng để thấy sự đạo đức giả ở những người khác. Làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng khi thấy sự đạo đức giả trong những người khác không chỉ là một cái gương để thấy điều đó trong chính chúng ta?**

---



---



---

## BÁNH VUN TRÊN BÀN

Sau khi cho ăn, chữa bệnh, và rao giảng cho dân sự của Ngài, Đức Chúa Giê-su làm một quyết định đáng ngạc nhiên. Ngài rời khu vực của người Do Thái và đi vào các khu vực của người ngoài, các dân ngoại.

### Làm thế nào chúng ta có thể hiểu Ma-thi-ơ 15:21-28?

Bằng nhiều cách, câu chuyện này không dễ đọc. Đó là vì chúng ta không thể “nghe” tiếng nói và “nhìn thấy” khuôn mặt của những người trong câu chuyện. Lúc đầu, Đức Chúa Giê-su dường như không nghe người nữ này. Nhưng khi Ngài nói với bà ta, lời nói của Ngài có vẻ rất lạnh lùng, “Không nên lấy bánh của con cái mà quăng cho chó con ăn” (Ma-thi-ơ 15:26).

Trước hết, thật sự là vào lúc này người Do Thái nghĩ về dân ngoại như là chó. Điều này làm chúng ta nghĩ về con chó dơ bẩn chạy ngoài đường. Nhưng ở đây, Đức Chúa Giê-su dùng những chữ dễ thương từ tiếng Hy Lạp, có nghĩa là “con chó nhỏ.” Điều này giúp chúng ta nghĩ tới con chó con nuôi trong nhà và cho đồ ăn từ trên bàn.

Thứ hai, bà này gọi Đức Chúa Giê-su là “Con cháu vua Đa-vít.” Dùng tên này cho thấy bà ta biết Chúa Giê-su là Người Do Thái. Giống như một thầy giáo tốt, Ngài muốn thử bà ta. Craig Keener viết, “Có lẽ Đức Chúa Giê-su giúp bà hiểu được sứ mạng thực sự của Ngài. Bà ta có lẽ nghĩ rằng Đức Chúa Giê-su như là một trong những pháp sư lang thang mà dân Ngoại đôi khi cần để trừ quỷ. Nhưng Ngài chắc chắn muốn bà ta nhận ra tầm quan trọng của chương trình cứu chuộc. Sự công nhận này sẽ giúp bà ta thấy nhu cầu sâu xa của mình về sự cần có Chúa. Như vậy, câu chuyện này thì giống như Ê-li-sê truyền Na-a-man đi tắm ở sông Giô-danh khi Na-a-man thực sự thích các con sông Aramean Abana và Pharpar. Nhưng thử nghiệm này đã dẫn Na-a-man nhận ra Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên và đất của Ngài (II Các Vua 5:17, 18).” – Phỏng trích *The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary*, tr. 417.

“Cuối cùng, có thể bà này là một người Hy Lạp thuộc giới thượng lưu, là một giai cấp thường xuyên lấy bánh của dân Do Thái nghèo sống trong khu vực Ty-rơ. . . . Bây giờ . . . Đức Chúa Giê-su chuyển đổi việc bà ta nghĩ về ai là người nắm giữ quyền lực giữa người Do Thái và dân ngoại về vấn đề tâm linh. Thí dụ, ‘bánh’ Ngài nói ở đây thuộc về dân Y-sơ-ra-ên trước. . . . Người ‘Hy Lạp’ phải cầu xin sự giúp đỡ từ một Người Do Thái lưu động.” – Phỏng trích *The Gospel of Matthew: A Socio-Rhetorical Commentary*, tr. 417.

Đây là những câu Kinh Thánh khó hiểu. Nhưng chúng ta phải tin tưởng vào Đức Chúa Giê-su. Bằng cách nói chuyện với bà này, Ngài tôn trọng bà ta – giống như Ngài đã tôn trọng người đàn bà Sa-ma-ri bên giếng nước. Bà ra về với lời hứa con gái mình được lành và niềm tin mạnh hơn vào Con vua Đa-vít.

## CHÚA CỦA DÂN NGOẠI

**So sánh Ma-thi-ơ 15:29-39 với Ma-thi-ơ 14:13-21. Hai câu chuyện giống nhau thế nào? Và khác nhau thế nào?**

---



---



---

Nhiều người không nhận ra rằng Đức Chúa Giê-su cho dân chúng ăn không phải một lần mà hai lần trong các sách Phúc Âm: lần thứ nhất là cho người Do Thái, và lần thứ hai cho các dân ngoại. Trong cả hai lần, Đức Chúa Giê-su có lòng “thương xót” đoàn dân đồng.

Thật tuyệt vời! Hãy hình dung hàng ngàn dân ngoại đi bộ từ các thành mà theo Ngài để được dạy dỗ, yêu thương, và được nuôi dưỡng bởi Người Thầy trẻ tuổi này. Ngày nay, hầu hết những người đọc Kinh Thánh trên toàn thế giới không phải là người Do Thái. Vì vậy, chúng ta có thể dễ dàng bỏ lỡ một biến cố không thể tin nổi và đáng ngạc nhiên với mọi người, cả người Do Thái và dân Ngoại. Chắc chắn Đức Chúa Giê-su đã đem tất cả mọi người ra khỏi môi trường thoải mái của họ.

Nhưng mục tiêu này luôn luôn là một phần trong chương trình lớn của Đức Chúa Trời để kéo tất cả các dân tộc trên trái đất đến với Ngài (A-mốt 9:7). Một câu gây ngạc nhiên trong Kinh Thánh Hê-bơ-rơ hỗ trợ sự thật này, “Đức Giê-hô-va có phán: Hỡi con cái Y-sơ-ra-ên, ta há chẳng coi các ngươi như con cái của Ê-thi-ô-bi sao? Ta há chẳng từng đem Y-sơ-ra-ên ra khỏi đất Ê-díp-tô, người Phi-li-tin khỏi Cáp-tô, và người Sy-ri khỏi Ki-rô, hay sao?” (A-mốt 9:7).

Đức Chúa Trời nói gì ở đây? Ngài không chỉ quan tâm đến làm việc cho Y-sơ-ra-ên nhưng cho tất cả mọi người. Ngài quan tâm đến dân Phi-li-tin. Đúng vậy, và rất đúng. Hãy đọc cẩn thận Cựu Ước, chúng ta thấy sự thật này được lặp đi lặp lại. Nhưng sự thật này đã bị mất và bị quên lãng sau hàng trăm năm đến nỗi khi hội thánh Tân Ước được thành lập, nhiều tín hữu ban đầu phải học sự thật căn bản này của Kinh Thánh.

**Hãy đọc Rô-ma 4:1-12. Bằng những cách nào Phúc Âm và sự tiếp cận toàn cầu được dạy trong các câu này?**

---



---



---



---



---

## NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Một Cơ Đốc nhân đã nói về Đức Chúa Trời với các sinh viên tại một trường đại học không theo Cơ Đốc giáo. Ông nói, “Bạn biết không, khi tôi bằng tuổi của hầu hết các bạn, tôi không tin nơi Đức Chúa Trời. Thường thì có một cái gì làm tôi tin rằng có lẽ có Đức Chúa Trời, nhưng tôi luôn luôn đẩy ý tưởng này ra khỏi tâm trí. Tại sao? Bởi vì nếu Đức Chúa Trời có thật, thì tôi đã gặp rắc rối rất nhiều vì cách sống của tôi.” Tình trạng trong phòng thay đổi nhanh chóng. Hàng chục lương tâm [của các sinh viên] bắt đầu làm việc chống lại chính mình. Nhiệt độ trong phòng như tăng lên từ tất cả những khuôn mặt đột nhiên cảm thấy khó chịu. Rõ ràng ông đã đụng vào một yếu điểm. Các sinh viên này, không phải là Cơ Đốc nhân, nhưng vẫn cảm thấy đời sống của họ là không đúng. Họ cũng nghĩ rằng nếu có Đức Chúa Trời họ sẽ phải trả lời rất nhiều. Nhưng, là Cơ Đốc nhân, chúng ta không cần phải lo lắng khi đối diện với Đức Chúa Trời. Đó là vì những lời hứa của Phúc Âm. Dù người Do Thái hay dân ngoại, khi phải đối diện với tội lỗi của mình, chúng ta có thể được an toàn trong sự công bình của Đấng Christ đã ban cho chúng ta bởi đức tin “người ta được xưng công bình bởi đức tin, chớ không bởi việc làm theo luật pháp” (Rô-ma 3:28). Khi ý thức về tội lỗi mình, chúng ta có thể nhận lời hứa rằng “chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Giê-su Christ, vì luật pháp pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Giê-su Christ buông tha tôi khỏi luật pháp của sự tội và sự chết” (Rô-ma 8:1, 2). Dù là người Do Thái hay dân ngoại – điều đó không quan trọng. Không có vấn đề về tuổi tác, địa vị xã hội, chủng tộc, tôn giáo, tất cả đều được mời đến cùng Ngài để được sống.” – Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 403.

## ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

**1.** Hãy đọc Ma-thi-ơ 16:1-12. Đức Chúa Giê-su muốn nói gì khi Ngài phán, “Hãy giữ mình cẩn thận về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê” (Ma-thi-ơ 16: 6)? Lúc đầu các môn đồ nghĩ Đức Chúa Giê-su muốn nói là men thật. Trong lễ Vượt Qua, người Do Thái đã cẩn thận loại bỏ men; vì vậy, họ nghĩ rằng Ngài nói với họ đừng mua bánh mì có men. Nhưng Đức Chúa Giê-su nghĩ đến một điều gì đó sâu xa hơn nhiều. Đó là điều gì?

**2.** Tình yêu của Đấng Christ cho tất cả mọi người nên là sứ điệp lan tràn trước hết và quan trọng nhất trong Cơ Đốc giáo. Suy cho cùng, chúng ta đều là những tội nhân đang đấu tranh. Không ai trong chúng ta có chút hy vọng nào ngoài Đức Chúa Giê-su Christ. Thật không may, sứ điệp chúng ta nói ra có thể như là những bản án, hoặc “tôi tốt hơn bạn” thái độ. Theo sự hướng dẫn của Đức Chúa Giê-su, làm thế nào chúng ta có thể là một hội thánh tốt hơn, bày tỏ tình yêu và lòng thương xót cho tất cả mọi người?